

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 kwietnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin – Niemcy) – Romano Pisciotti / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-191/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Artykuły 18 i 21 TFUE — Ekstradycja do Stanów Zjednoczonych Ameryki obywatela państwa członkowskiego, który skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się — Porozumienie o ekstradycji między Unią Europejską a tym państwem trzecim — Zakres stosowania prawa Unii — Zakaz ekstradycji stosowany wyłącznie do obywateli krajowych — Ograniczenie swobodnego przemieszczania się — Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności — Proporcjonalność — Poinformowanie państwa członkowskiego pochodzenia obywatela Unii)

(2018/C 200/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Romano Pisciotti

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że w wypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, w którym obywatel Unii objęty wnioskiem o ekstradycję do Stanów Zjednoczonych Ameryki został zatrzymany w celu ewentualnego wykonania tego wniosku w państwie członkowskim innym niż to, którego jest obywatelem, sytuacja tego obywatela jest objęta zakresem stosowania tego prawa, gdy wspomniany obywatel wykonał przysługujące mu prawo do swobodnego przemieszczania się w Unii Europejskiej i gdy wspomniany wniosek o ekstradycję został wykonany w ramach Porozumienia między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, z dnia 25 czerwca 2003 r.
- 2) W wypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, w którym obywatel Unii objęty wnioskiem o ekstradycję do Stanów Zjednoczonych Ameryki w ramach Porozumienia między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji, z dnia 25 czerwca 2003 r., został zatrzymany w państwie członkowskim innym niż to, którego jest obywatelem, w celu ewentualnego wykonania tego wniosku, art. 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby wezwane państwo członkowskie ustanowiło rozróżnienie na podstawie normy prawa konstytucyjnego między własnymi obywatelami a obywatelami pozostałych państw członkowskich i udzieliło zgody na tę ekstradycję, podczas gdy nie udziela zgody na ekstradycję własnych obywateli, jeżeli uprzednio umożliwiło właściwym organom państwa członkowskiego, którego ta osoba jest obywatelem, zażądanie przekazania tego obywatela w ramach europejskiego nakazu aresztowania, a to ostatnie państwo członkowskie nie przyjęło żadnego środka w tym względzie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 370 z 25.7.2016.